

Soubor
svatých učení
rozšířeného soucitu
ke všem bytostem
Všechny bytosti jsou
stvořeny ve světě
Milosrdným, proto
je všechno stvoření jedno.
Život ochraňující aspekt
Milosrdného
je proto bezmezný.
Jelikož jsme jedním
představitelem ve stvoření,
jsme také vázání
zákonem, který
ochraňuje živé.
Proto,
když zničíme život, pak se
bude cítit Milosrdný zraněn,
a pokud
to bolí Milosrdného,
pak budou Nebe a Země
ve velikém neštěstí.
Přemýšlej nad tím,
odvážila by se kterákoliv
lidská bytost jít proti
Nebeskému zákonu? Tedy,
je nám jasné: Musíme
rozšířit náš soucit,
milovat i ty nejmenší
a nejslabší bytosti,
předně, abychom se vyhnuli
zákonu odplaty, neboť
Nebeský zákon nikoho
neušetří. Ačkoliv to naše
světské oči nemohou spatřit,
žádná míra
dobrých či zlých skutků
nemůže ujít Nebi.
Skromnost
a zlepšování se
Jako duchovní praktikující,
skromnost a touha
se zlepšovat
jsou nezbytné kvality, které
nám pomohou rozvíjet ctnost,
duchovně praktikovat,
pomáhat světu
a dosáhnout osvětlení...
Pravda nás učí

zušlechtovat se
a zdokonalovat, abychom se
stali svatými a mudrci.
Pokud by lidské bytosti
již byly dokonalé,
Bůh, Buddha,
božstva a svatí
by nepřicházeli dolů,
aby zachránili svět...
Buddhové, božstva, svatí
současnosti či minulosti
si zvolili dobro
a všichni museli projít
skrz období očišťování.
Mnozí svatí, božstva
a Buddhové měli dříve
také lidskou podobu,
také měli zlé zvyky,
jako kdokoliv jiný.
Díky své skromnosti
a touze
napravovat své cesty
a zušlechtovat svoji ctnost
se vyvinuli z lidí
do řad
svatých a božstev.
Skromnost a touha
se zlepšovat jsou
neocenitelné poklady,
které pomáhají
duchovním praktikujícím
láskyplně konat, mít
obdivuhodné způsoby,
ctnostné chování, laskavé
činy, které vytvářejí
jemnou atmosféru.
To je duchovní praktikování.
Život a praktikování
bez očekávání
Světové události se mění
každou hodinou, každou
minutou. V té změně
se svěště lidé vždy cítí
neklidně, ustaraně,
úzkostně, vesele, nenávisťně,
nebo ustrašeně.
Ale duchovní praktikující
musí být klidní
a pohlížet na tyto změny
jako na mořský příliv a odliv,

jako formování a následné
rozptýlení mraků,
jako proudící systém,
z něž nejmenší
je lidské tělo,
největší je vesmír.
Protože nic v tomto
nestálém světě
není neměnné.
Je to pouze otázkou toho,
zda jsme schopni
to vidět nebo slyšet.
Nemyslete si,
že když něco může být
viděno nebo slyšeno,
že to existuje, a když
je to neviděno či neslyšeno,
že to neexistuje, protože
lidské smysly jsou omezené,
ale fungování vesmíru
je neomezené.
Naše duše si dočasně
půjčuje fyzické tělo
v tomto světě, jako si
šnek půjčuje svou ulitu.
Nebudme připoutáni
k té ulitě a nebrzdíme
naši evoluci.
Konečným cílem
duchovního praktikujícího
je stát se úplně dobrým,
zcela dokonalým, aby
odpovídal úrovni
dokonalých bytostí
v duchovním světě.
Dočasně si půjčujeme
co není skutečné, abychom
se ustavili ve skutečném.
Nemyslete si,
že potřebujeme jen skutečné
a tak odhodili to,
co není skutečné.
Stvořitel to uspořádal tak,
že lidstvo musí dělat
vše, co odpovídá morálním
principům bytí ve službě
tomuto světu;
pak můžeme doufat,
že budeme mít pevný základ
jako odrazový můstek pro

postup do skutečného světa.
Vysvobození přijde
samo od sebe.
Duchovní praktikující
jen praktikuje Dharmu
(pravé učení), bezstarostně
a bez jakýchkoliv očekávání.
Pokud je někdo v průběhu
praktikování úzkostlivý
nebo má očekávání,
již se připoutal
k tomu vysvobození.
Poutník vidí
hladovějícího žebráka,
dává z lítosti
a ze soucitu,
ne protože by chtěl
získat zásluhu.
Potřebou v daný moment
je zbavit tu osobu
soužení hladem.
To je celé.
Pokud dáváme, abychom
získali neviditelné požehnání
z Nebe a od Buddha,
pak je to dávání
s úmyslem,
s očekáváním
a tudíž vytváří provaz,
kterým nás svazuje.
Každý ví, že duchovní
praktikování má sloužit
ke zušlechtění našeho
myšlení, abychom se stali
úplně dobrými, zcela
dokonalými. Pouze když je
někdo úplně dobrý, zcela
dokonalý, pak bude
naladěný na dobrou energii
světa Buddhů
a božstev
a přirozeně se zrodí
do toho světa.
Nicméně, zatímco
duchovně praktikujeme,
musíme udržovat naše srdce
čistá a nespoutaná...
Netužte po tom stát se
Buddhou či božstvem.
Vysvobození neznamena,

že musíme čekat než
opustíme naše fyzické tělo.
Metodu vysvobození
může praktikovat kdokoliv
zatímco žije.
Rčení, „žít ve světě
aniž jsme
jím kontaminováni“
to předpokládá.
Pokud budeme čekat
až zemřeme, jak můžeme
vědět, zda potom budeme
vysvobozeni? Pokud by
tomu tak bylo, Nebe by
neradilo světským lidem
šířit Dharmu
(pravé učení),
aby se každý
mohl stát úplně dobrým,
aby si užíval
Nebe a Zemi.
Pokud nepozvedneme
naše myšlení na úroveň
dokonalých bytostí
zatímco žijeme,
pak i když odhodíme
toto fyzické tělo
stotisíckrát,
stále zůstaneme
na běžné úrovni
a budeme se dále přetělovat
podle naší karmy
(odplaty).
Skutečné štěstí
nemůže být založeno
na materiální hojnosti.
Když vykonáme dobrý
skutek, záslužný skutek,
spravedlivý skutek, budeme
se cítit klidně a šťastně.
Co to je, když ne
skutečné štěstí?
Svatí dávných dob
byli často spokojeni
s prostým životem;
byli veselí,
když druzí byli veselí
a smutní,
když byli smutní druzí,
přesto rozuměli věcem

dříve než druzí.
To znamená, že věděli,
jak se spokojit s málem.
Proto Dharma
(pravé učení)
není zvláštním privilegiem
vyhrazeným pro
kteroukoliv sociální třídu.
Pokud někdo duchovně
praktikuje,
pak dosáhne osvícení.
Život duchovního
praktikování
plodí tisíce
požehnaných životů,
život konání špatností
ústí v mnoho tisíc
životů v utrpení.
Praktikujte duchovně,
abyste byli ve shodě
s vůlí Boží
Pokud chcete důkladně
uchopit jemnou Dharmu
(pravé učení),
zušlecht'ujte svá srdce,
abyste se stali
spravedlivými a zcela
dobrými, abyste byli
v souladu se zákonem
harmonie a Pravé cesty.
Ale co je nejdůležitější,
musíte meditovat,
abyste se spojili
s osvícenými bytostmi
a mohli slyšet jejich učení
a rozumět Tau;
jinak zázračný div Nebes,
dokonce Buddhové
a božstva zůstávají
nepochopeni.
Dharma (pravé učení)
je očištění.
Jsouc lehčí a čistí,
budete schopni být jedno
se Mnou (Bohem).
Jsouc těžcí a nevědomí,
potopíte se
na dno.
Proto, zušlecht'ujte se,
abyste se stali zcela dobrými,

pak můžete vstoupit do Nebe.
V Nebi je atmosféra
stotisíckrát lehčí
než vzduch kolem vás.
I s nepatrnou nečistotou
tam nemůžete zůstat.
Řekl jsem, že „hýbat
horami a oceány“
je normální
věci k provedení
pro svaté a božstva,
ale ačkoliv je snadné
hýbat horami a oceány,
je velmi obtížné
vás přivést zpátky.
Hory a oceány,
přestože jsou těžké,
nemají sedm pocitů
a šest tužeb,
zatímco vaše fyzické tělo,
ačkoliv malé,
přece obsahuje jak touhy
i nečisté myšlenky,
proto je těžší než mnoho
tisíc pohoří.
Tedy, musíte spoléhat
na duchovní praktikování,
abyste se očistili
a mohli se dostat
ze Šesti cest.
Zachovávání života
Ustavuji Cestu
v Au Lacu (Vietnamu)
za posledního období
lidstva. Ó děti!
Zeď se
každou chvílí zborť,
kalamita a úzkost
jsou blízko.
Jak si mohu klidně
užívat Nirvány
(nejvyššího ráje),
když vidím Mé děti
směřovat ke svému konci?
Proto nedbám
všech těžkostí při
šíření Dharmy
(pravého učení), abych vás
zachránil v tomto naléhavém
období. Dharma (pravé

učení) má tři období, která
jsou konečnými čísly
Nebe a Země.
Úvodní období
je První věk.
První věk
nebo „Věk stvoření“
je čas,
kdy je stvořen
celý vesmír.
Když byly Nebe a Země
nově stvořeny,
lidé byli ještě
čistí a dobří, proto
se řídili Boží vůlí,
aby žili v harmonii
a jeden druhého milovali.
V tom období
všichni absorbovali
přirozenou energii, tak
si užívali míru a volného
času a byli ponořeni
v Dharmě (pravém učení)
každý den.
První věk je také zván
„Svatý věk.“
Dalším je Střední věk.
V tomto věku byla lidská
srdce rozporuplná.
Naučili se světské
způsoby,
osvojili si zlé zvyky
a tak se vzdálili
od dobroty.
Začali spoléhat
na svoji sílu utlačovat,
zabíjet, ničit jeden druhého;
silní utlačovali slabé,
což vedlo k bezpočtu
krvavých válek.
Láska k bližním
lidským bytostem
byla ztracena,
starost o naše přátele krajany
se zmenšila.
Střední věk
je také nazýván
„Věkem bojů.“
Dalším je Poslední věk,
když se bojování

stane častějším
a zlomyslnějším.
V tomto věku lidstvo
spoléhá na svůj mozek
namísto své
fyzické síly
a proto myslí
na hanebné a nečestné
intriky, které jsou
neobyčejně děsivé.
Ale je přirozeným směrem
věcí, že čím více
lidé zápasí,
tím lépe se vyvíjí.
Přesto, jak se bojování
stává intenzivnějším,
vede k destrukci,
což je Poslední věk.
To je současný věk, nebo
„Věk devastace.“
Avšak, po zmatku
přichází mír,
po devastaci
přichází prosperita,
tedy po věku devastace
přijde věk
morálního zotavení,
aby znovu ustavil
První věk a proto
je tento věk také zván
„Věkem znovuzrození.“
Lidstvo dorazilo
k tomuto věku sjednocení,
či znovuzrození
Nebe a Země.
Nyní je poslední věk
Nebe a Země,
neboť stvoření
trvalo 129 600 let a tak
je čas vytvořit
Nebe a Zemi znovu.
Proto musíte spoléhat
Na Dharmu (pravé učení)
a usilovat
o duchovní praktikování,
dokud nebudete zcela dobří,
abyste se vyhnuli destrukci
nadcházejícího času!
Mimoto, neboť je
duchovní praktikování

cestou k úniku
z tohoto světa utrpení,
gentleman se
soustředí na duchovnost
a učiní co je v jeho silách,
aby zušlechtil svou ctnost.
Svět je škola
testující zásluhy
Pokud chtějí být svěšší
lidé bohatí,
musejí najít způsoby,
jak vydělat peníze.
To je fyzický aspekt.
Ale pokud si někdo přeje
dosáhnout úrovní božstev,
svatých, mudrců, Buddhy,
pak musí mít
duchovní zásluhy.
Přišel jsem, abych vás
vysvobodil ustavením školy,
abyste dosáhli
svého duchovního cíle,
zásluhy testující školy.
Pokud chcete dorazit
do Čisté země, musíte
projít těmito dveřmi.
Mnozí z vás
se zmýlili v tom, že
když vstoupíte na Cestu,
měli byste být lhostejni
vůči všem světským věcem;
tak si dopřávají
v nízké touze
a tou je najít
neznámé a volné místo,
kde by se mohli ukrýt
v odloučení, aby
mohli duchovně praktikovat.
Dovolte mi říct vám:
pokud vaše zásluhy nejsou
dostatečně velké a nesplnili
jste si ještě své
světské povinnosti,
pak nikdy nedosáhnete
cíle.
Pokud chcete
dosáhnout osvícení,
jedinou cestou je, že musíte
zachraňovat vnímající
bytosti. Praktikujte všechny

ctnosti, vykonávejte všechny
dobré skutky, vaše zásluhy
se rovnají vašemu cíli.